

JÁ, BUCH

A TAKY PANÍ BUCHOVÁ

ROBERT BRINDA

Robert Brinda

JÁ, BUCH

A taky paní Buchová

Šedne vlas,
Hlas se třese,
Nikdo pozdrav nedonese,
Ti, co kolem stáli,
Zmizeli dávno někde v dáli,
Možná v nebi, možná v pekle,
A já si šeptám vztekle,
Kam jste se, čerti, zatoulali,
Kéž byste si mne už také vzali.

Říkám si vztekle:
Je tady horko.
Jak by ne, když jsem v pekle.

No dobře. Byla to má chyba. Ale copak mě mohlo napadnout, že z toho bude taková hovadina? Skočil jsem si na tu kouli jen tak, abych se kouknul, jak to tam vypadá. A málem jsem se mohl potřhat smíchy. Udělal jsem krok a ta koule na mne vybafla: Dup! Krok: Dup! Krok“ Dup! Byla to taková sranda, že mi to nedalo: Krok: Dup! „Buch!“ Krok: Dup! „Buch!“ Krok: Dup! „Buch!“ To jsem si jen tak pokřikoval, aby si ta koule všimla, že ji slyším.

To byste nevěřili, ale byli tam taky nějací životové. Vlastně byli dvojí: Jedni něco polykali, to, co jim nechutnalo, zase plivali ven. To,

co vyplivli, polykali ti druhí životi, ale plivali něco, co polykali ti první. Skoro jsem jim záviděl. No, uznejte sami: Někdo vám plivne něco, co potřebujete k životu. A vy mu plivnete něco, co potřebuje k životu on.

Takže jsem si řekl, že se podívám, co to vlastně plivají. Jo, objevil jsem to, a napadlo mě, že to pojmenuji. Jen tak mi to prolétlo hlavou a už to bylo: Vzduch. Vzduch je vzduch a je to to, co po sobě plivají. Klidně jsem mohl říct, že to není vzduch ale atmosféra, jenže se mi to zdálo moc dlouhé. Taky je zde jeden háček. Když se řekne vzduch, tak každý ví, že vzduch je vzduch. Ale kolik je těch, co ví, že když se řekne atmosféra, je to vzduch?

Mělo mě to trknout. Ti životové byli dvojí. Jedni byli nehybní, doslova vrostlí do země, ti druhí lezli, plazili se, poskakovali, létali. Ti první byli rostlinové, a všiml jsem si, že tam museli být pěkně dlouho, protože se od sebe sakramentsky lišili. Třeba takový smrkv ztepilý. Stejně bych rád věděl, proč si říkal zrovna smrkv ztepilý. Ačkoliv – byl smrkv ztepilý, protože byl ztepilý. Zato taková kokoška pastuší tobolka rozhodně ztepilá není. A nejzajímavější na tom je, že to není rostlin ale rostlina.

To ti druhí byli živočichové. Asi tomu nebudete věřit, i já jsem na to koukal jak z jara, ale ti živočichové žrali. Opravdu žrali. Někteří žrali ty rostliny, jiní se žrali navzájem, taky tam byli takoví, kteří žrali i rostliny i druhé živočichy. A taky nebyli včerejší. Byli tam jedni, kteří byli tak moc zdegenerovaní, že pozbyli přední nohy. Místo nich měli jakési výrůstky, kterými kolem sebe mávali, jako kdyby věděli,

na co je mají. Třeba to opravdu věděli, protože si těmi pařáty dokázali podávat žrádlo do tlamy.

Zvláštní na nich bylo, že se dělili na druhy. Asi podle počtu nohou. Jedni byli osminozí, druzí šestinozí, jiní čtyřnozí, tady ti zvláštní byli zřejmě dvounozí, další byli úplně bez nohou. Ti dvounozí mě docela zblbli, protože jich byly dva druhy: Mužové a ženové. Divné na tom bylo to, že se oba druhy mezi sebou míchaly. Není nic zvláštního na tom, když se kojot spáří s vlčicí. Ale určitě se kojoti a vlci nemotají v jedné smečce. A to platí o každém druhu. Určitě jste nikdy neviděli, že by se potulovala žízala s žirafou.

A už úplně na zblbnutí bylo, že ti mužové a ženové mě sice neviděli, ale určitě slyšeli, jak si pokřikují to své „Buch!“ „Buch!“, a řvali to po mně: Dup! „Buch!“ „**Buch!**“ Jenomže je nikdo nenaučil pořádně mluvit, takže to znělo: Dup! „Buch!“ „**Buh!**“ – Konec konců, ať si řvou docela po libosti. Akorát, že tam byla jedna kráva, podle které to znělo: Dup! „Buch!“ „**Bůůůůůůůůůůůůůůh!**“

Vlastně to opravdu nebylo bručení ale mluvení. Když na to přijde, nějak mluví všechno, co má mozek, dokonce i to, co mozek nemá, ale třeba jen čtverohrbolí, akorát, že ta mluva je trochu jinačí, takže jí rozumím jenom já.

Jedno si musím přiznat: Jsem docela chytrý, takže jsem celkem brzy přišel na to, že ti mužové a ženové nejsou různé druhy, ale že mužové jsou samci, zatímco ženové jsou samice jednoho druhu, zvaného lidové. Samec a samice. Proč se teda ta žena nejmenuje mužice, mužna, mužka? Všimněte si: Vlk – vlčice, slon – slonice, krab

– krabice, had – hadice, slepec – slepice, štětec – slečna za peníze, silák – silnice... Ani ta mužice by nebyla správně, protože je to celé uhozené. Kdyby měli rozum, byl by to lid, lidovec, lidka, lidice nebo tak nějak.

A když už jsem pro ně Buch, tak jako ženská bych měl být Buchna nebo Buchta. Až na to, že ti lidové neumí pořádně mluvit, takže nejsem Buch ale Buh. A do toho navíc přišla ta kráva s tím svým Bůůůůůůůůůůůh, takže jsem nakonec Bůh. Mám já to smůlu! Nakonec jako ženská nejsem Bůhyně ale Bohyně. Hrom do škopku!

Z čeho pramení
To černé kamení,
Které mne v noci budí,
Když leží na mé hrudi
A tlačí, bolestně tlačí,
Jak se bráním pláči,
Slzy mi z očí kanou
A nepřestanou, nepřestanou.
Vždyť já to byl, já to byl,
Kdo nad ní zvítězil.
Ta dívka, ta žena
Právem odešla poražena.
Odešla. Již nikdy jsem ji neviděl.

Ta kráva mě nakonec ponoukla k tomu, abych je zkusil trochu prozkoumat. Opravdu to je kráva. Má proti jiným obrovské kozy, džbány, dudy, prsy, kterým se z nějakého neznámého důvodu říká ňadra, hubu má jak šlejiř, nad ní jim trčí nos místo pořádného čenichu, nemají pořádnou srst, jen místy nějaké chlupy, akorát nad tím nosem o trochu delší.

Konec konců, to není žádná vzácnost. Daleko zajímavější je, co cítí. Dovedete si představit, že rozeznávají něco, čemu říkají prostor, nebo něco, čemu říkají čas? Pro ně existuje nahoru a dolů, dopředu a dozadu, vlevo a vpravo. Je to zvláštní, ale při tom všem mají i zde nebo tady. Snažil jsem se přijít na to, co tím svým dopředu a dozadu myslí, ale nepovedlo se mi to. Zato z nich vylezlo něco jiného. Díky tomu, že nechápou to všeobecné tady, mají cosi, čemu říkají vzdálenost. Mělo by to být něco mezi tady a tam. Byl jsem z toho docela na větvi, protože já samozřejmě žádné tam nemám. Slyšel jsem, jak o tom docela často kecají, většinou o tom, kolik ta vzdálenost měří. Asi je to pro ně důležité. Protože to, čemu říkají míry, se jmenuje docela různě: Palce, lokty, sáhy, stadia, metry, kilometry, světelné roky. Byla to docela fuška, než jsem odkoukal, co je to ten metr, dokonce jsem přišel na to, že ten kilometr je tisíckrát metr, ale to nebylo nic proti tomu, jak jsem musel čmuchat, abych se dopátral, co je to ten blbý světelný rok. Dám na to krk, že to neví ani oni.

To proto, že se do toho míchá ten zatracený čas. Oni si totiž myslí, že světlo lítá, a že lítá rychlostí tři sta tisíc kilometrů za vteřinu. A to je sakra zajímavé, protože tam je důležité číslo šedesát. Jsem docela frajer, protože skoro chápu, co je to číslo. Sice jsem se v tom docela

motal, ale nakonec mně to došlo: Oni mají něco, čemu říkají početní soustava. Je to docela jasné, jak ji vynalezli: Ti červení chodí bosí, takže mají dvě ruce a na nich po pěti prstech, mají dvě nohy taky po pěti prstech, takže mají dvacítkovou soustavu. Ti, co chodí obutí, mají samozřejmě soustavu desítkovou, takže ti vteřináři mají určitě deset rukou po šesti prstech.

Stříbrný měsíc zlatě zářil.

Nikdo netušil, že se jen tak tvářil,

Aby se jedné dívce zalíbil,

Aby svolila,

Aby ji políbil.

Svolila.

A měsíci nezbyla

Ani krůpěj jasu.

Polibkem ztratil všechnu krásu.

Ne, že bych neuměl to počítání. Určitě umím počítat aspoň do desíti. Ale to, co vyvádějí s těma světelnějma rokama, z toho jsem málem spadl s višně. Koukejte sami:

300 000	x 60	x 60	x 24	x 365,24
	18 000 000	1 080 000 000	25 920 000 000	9 467 020 800 000
	minuta	hodina	den	rok

Představoval jsem si, jak velký kilometr má třeba taková anakonda, a jak asi velký kilometr má dejme tomu žížala, ale možná mají stejný kilometr jako ti lidové. Takže jeden světelný rok podle nich může měřit devět bilionů čtyři sta šedesát sedm miliard dvacet milionů osm set tisíc kilometrů. Mně to samozřejmě nic neříká, ale jen tak z legrace jsem si umanul, že budu povídat v těch jejich mírách.

Vlastně jsem to tak musel udělat, protože jsem byl zvědavý, kde se tu vzali. Mohlo mne to napadnout:

To se tu motá spousta moc malých a moc těžkých a moc zlodějských koulí, které k sobě přitahují kdejaké smetí, aby měly co žrát.

V tu ránu mne to napadlo:

Jsem anunaki.

Samozřejmě víte houbeles, kdo je to anunaki. Takže se to dá přeložit nějak takhle: Jsem ten, který přišel z nebe.

To jsou ty moje trable. Jsem sice vševědoucí, ale ten, kdo toho ví moc, si zatraceně málo pamatuje. Takže vím, že jsem anunaki, když potřebuji být anunaki. Sakra, nepotřebuji to, potřebuje to můj táta Anu. Vůbec jsme nepřiletěli z nebe, protože žádné nebe neexistuje. Přiletěli jsme z Nibiru a Nibiru je planeta. Kdybych to měl nějak popsat, tak je to: Merkur, Venuše, Země, Mars, Jupiter, Saturn, Uran, Neptun, Pluto. Kuiperův pás, Nibiru, Oortův oblak.

A na tu pitomou zemi jsme přiletěli proto, že potřebujeme její zlato. Takže jsem přivolal nás anunaki, abychom to zlato vykopali. A taky jsem poručil, abychom s tím pohnuli, abychom stihli příznivou konstelaci planet pro zpáteční let. Jenže to nebylo tak

jednoduché, jak jsem si představoval. Ta země vůbec není zlatá. Jen v ní to zlato je – tu a tam, a dostat se k němu, to znamená kopat a kutat a kopat a kutat do nekonečna.

Nemusel jsem nám nic vysvětlovat. Věděli jsme to. To zlato jsme museli mít, abychom z něj vytepali zlatý plech, ze kterého jsme museli vykovat prilbu, něco jako kyrys ale s rukávy, suknici, sahající až po paty (kalhoty jsme ještě nevynalezli), boty, sahající pod tu suknici, jo, taky rukavice, čouhající přes ty rukávy na kyrysu. To všechno jsme museli mít, aby nás to chránilo před slunečním větrem, před kosmickými paprsky, taky před nějakými hejhuly, kteří by nám chtěli zakroutit krkem.

Divné na tom bylo jedno: Nikdy jsme nemuseli a nemusíme létat, když se chceme někam dostat. Je pravda, že účinnější by bylo olovo, ale olovo je mnohem těžší než zlato, takže bychom tu zbroj z olova asi ani neunesli, navíc olovo je ještě vzácnější než zlato. No, není vzácnější. Ale prakticky neexistuje samostatně, ale slovo alchymie jsme ani neznali, natož abychom věděli, že je taky nějaká chemie. Takže zlato k mání bylo, olovo ne.

Byl tu ještě jeden problém: I když je zlato měkké skoro jako máslo, když je zapotřebí pořádně uchopit meč, chtě nechtě musíte tu rukavici aspoň z jedné ruky sundat. Kde je potom nějaká ta ochrana?

Pravda je taková, že jsem to zlato potřeboval, jen když jsem byl anunaki. Když jsem byl třeba Quetzalcoatl, tak si to zlato mohli strčit za klobouk. Stejně mně ho cpali. Aspoň to tvrdili. Ve skutečnosti ho cpali sami sobě, nebo aspoň některým.

Tak jsem něco vynalezl, abychom se nemuseli tak tumlovat: Prohlédl jsem si ty běžající životy, abych odhadl, který z nich aspoň trochu myslí. Bylo to nanic, protože myslí všechny. Dokonce i taková myš si aspoň myslí, že myslí. Zůstal jsem zírat, protože docela dost mysleli ti lidové. Takže jsem si s nimi trochu pohráł, aby mysleli ještě o trochu víc. Aspoň tolik, abychom je mohli nahnat do těch šachet, ve kterých měli kutat to naše zlato. Dělali to docela rádi, i když jsme několika z nich museli napřed zakroutit krkem, aby jim došlo, že to myslíme vážně.

Což o to, pár dní to fungovalo. Ale pak jim došlo, že to zlato je nějaká vzácnost, a začali nám ho krást. Neměli to zas až tak jednoduché, protože v tom kvaltu jsem jim nevymyslel oblečení. Jenže to jim nevadilo. Měli pár otvorů do těla – tedy – uši, frňák, hubu, ty další otvory nebyly ani tak do těla jako spíše z těla, ale to jim ani trochu nevadilo. Nastrkali tam to ukradené zlato, a když jsme je na chvíli pustili na vzduch, stačilo jim jen odskočit za křovíčko, a zlato bylo na světě. Pravda, trochu zabalené. Jak že to řekl ten jejich Shakespeare? I když by ho pojmenovali růže, pořád by stejně smrdělo?

Nakonec nám nezbylo nic jiného, než se sbalit a vypadnout. Byl jsem rád, že jsem měl toho zlata aspoň tolik, aby vyšlo na brnění aspoň pro mě. Nebeský pán Anu ve zlatě. Byla s tím trochu potíž, protože jsem široko daleko nenašel krejčího, který by uměl ušít brnění, takže jsem si ho musel ušít sám. Jak se mi to povedlo, poznáte z toho, že jsem z toho brnění měl brnění po celém těle.

Stejně jsem si to oblečení musel vymyslet. Ale to bylo až v Edenu, a musel jsem být had z ráje. Jinak bych je odtud nedostal. Kde jinde by si taky mohli tak bezostyšně žrát jablka?

Nedalo se dělat nic jiného. Zbavil jsem se Anua, zbavil jsem se Anunakiů, zbavil jsem se toho pitomého brnění i té ještě pitomější vesmírné lodi. Konečně jsem byl zpátky v té mléčné dráze asi tak před deseti miliardami roků.

Slunce se pere s mraky.
V boji mlčí.
Zato mraky temně hučí,
Když je chtějí vzít do náručí.
V tom vypjatém tichu
Z nich blýskají salvy smíchu.
Slunce k západu prchá,
K zemi padá potu sprcha,
Protože slunce v boji pálí,
Až mraky mizí v dáli
Bídně poraženy.
Kde jsou stopy ženy,
Se kterou jsem válčil,

Slunce mizí na obzoru.
Je večer. Zavírám na závoru
Dveře mého srdce,
I když tak smutně, smutně tluče

Touhou po blahu, po nebeském,
Které jako slunce zašlo v dáli,
Ale stále pálí, jenom pálí.

Ti ukecaní lidové si zase pro ni vymysleli ještě jedno jméno navíc, takže jí říkají mléčná dráha, i když v ní není jediná kráva, ale také jí říkají galaxie. Proč se tomu říká galaxie, když je to jen hromada sluncí, to ti ukecanci nikdy nezkoumali. Je to galaxie a tím to hasne. Aby bylo jasno, řecky se kvůli tomu učit nebudu, ale řekl bych, že by se galaxii klidně mohlo říkat mlékárna. Aha, vy nevíte, že mléku se řecky říká galaktos.

Když se na tu mlékárnu pořádně podíváte, budete se docela bavit, protože má uprostřed něco jako banán, akorát že není prohnutý. Z jeho konců vystupuje něco, čemu ti lidovci říkají ramena, a představují si to asi tak jako mraky. Je to úplná blbost, protože je to asi dvě stě miliard hvězd – oni to vidí jako zářící tečky, proto tomu neříkají slunce. Vlastně mají pravdu, nemusí to všechno být jenom slunce. A ty hvězdy jsou docela blizoučko u sebe. Tak třeba nejbližší hvězda od slunce je vzdálená všehovšudy jen 4,3 světelných let. Zase se mi sem pletou ty jejich kilometry. Tak tedy aby bylo jasno: $9\,467\,020\,800\,000 \times 4,3 = 40\,708\,189\,440\,000$ kilometrů.

Ta ramena jsou prohnutá směrem doleva, takže je jasné, že se ta galaxie otáčí směrem doprava.

Ale já se chtěl podívat, jak vznikla ta jejich lidokoule. To je tam takové jedno nepovedené rameno, oni tomu říkají rameno Orionu, je to takový skrček, který začíná asi deset tisíc světelných let od té

zlodějské superkoule, a končí asi tak čtyřicet tisíc let od ní. A někde asi tak dvacet osm tisíc let od té zlodějky někdy před deseti miliardami let bouchla supernova. Byla na samém vnějším okraji toho ramene, takže ten pytel smetí, co po ní zbyl, asi tak polovinou čouhal z toho ramene ven. Musela to být opravdu řácká řacha, protože ten pytlík sice měřil jen nějakých tisíc světelných let, ale to smetí, co v něm zbylo, bylo rozsekané napadrť. Prostě samé gluony a kvarky, takže to bylo úplně nehmotné.

Chtěl jsem se podívat, jak to vidí ti lidi, ale to se mně nepovedlo, protože tam nebylo jediné lidičko. Bodejť by taky jo, když tam nebyla ani ta jejich koule. Dokonce tam nebylo ani to jejich slunce. Konec konců, jak by tam mohli být, když ještě ani nevznikli.

Trochu mě to zaskočilo, protože oni si vymysleli takový nesmysl, kterému říkají čas. A já ne a ne na to přijít, protože přece žádný čas neexistuje. Co já vím, tak je jenom tady a teď. Akorát teď.

Akorát. Tak to slovo se mně moc líbí. Akorát teď – právě teď. Ty kalhoty, co mám na sobě, jsou mi akorát – přesně mi sedí. Akorát nevím, co to znamená – jenom něco nevím.

Nevím, jak se to stalo, ale najednou jsou tu zase. Ti lidi. Ta jejich koule – všiml jsem si, že jí říkají země. No, je pravda, že je ze mě, ale to ještě neznamená, že by země byla pojmenovaná po mně. Kdyby to tak bylo, musela by se jmenovat buchmě nebo buhmě či třeba pámbumě nebo dokonce po té blbě blondýně, co mě pojmenovala bůůůůůůůůůůůůhmě. No, je to země, a právě se otočila ke slunci zády. Stalo se, co se stát muselo: Když na vás někdo vystrčí holý zadek, taky se vám zatmí před očima. Jenomže ta tma musela být nějaká

jedovatá, protože ti lidové jeden za druhým padali mrtví k zemi. Když někdo natáhne bačkory, tak je v pánu, a nikdo mu to neodpáře. Jenže oni, sotva se ta jejich země na slunce zaculila, tak zase obživli.

Tedy, vím, jak se to stalo: Chtěl jsem si poslechnout, jak vznik té jejich země vidí oni. Jenže je na tom něco zvláštního: Ve dne nic vidět není. Musí se koukat v noční tmě, kdy není nic vidět. Jenomže to byli všichni mrtví, a já tu byl sám.

Když jste někde sám, začnete mít za chvíli dlouhou chvíli. A ta se dá překonat jenom, když začnete něco dělat. Tak jsem se rozhodl, že napíšu básničku. Vlastně jsem už kdysi jednu napsal. Dokonce jsem ji těm lidům podstrčil a docela se jim líbila. Jen jsem měl problém, protože jsem si musel vymyslet, jak se jmenuji co by autor. Proto jsem probral všechna jména, která mne dokázala napadnout, až jsem si všiml, že neexistuje žádný Emil Frýda. Tak jsem tak tu básničku podepsal. No, jestli nějaký Emil Frýda přece jen někde je, tak ať má na omluvu k ní autorská práva. Ale tady ta druhá už nějakého Frýdy nebude. To si pište. A já již píšu:

Jenom kousek za vesnicí
byli, žili, trpaslíci.
Chaloupku tam měli,
pěstovali kapustu a zelí,
z nichž užitek měli dvojí,
jednak večeri,
jednak že po kapustě stojí.

Královna kouká do zrcadla
a připadá si jaksi zvadlá
po noci strávené tvrdou dřinou
dílem na peřině dílem pod peřinou
k čemuž připomínka sluší jediná:
Ta peřina je pan Peřina.
Kouká tudíž do zrcadla kradí
a, přiznejme si, moc jí vadí
ta holka vedle v komnatě,
jež oblečena se tváří zcela nahatě.

Tím ta historie začíná
a její příčinou byl pan Peřina.
Přiznejme si taky,
že na Sněhurku upíral své chlípné zraky,
když královna se nekoukala.
Div nelízal její prsa malá.
(To vědí snad jen bozi,
proč chlapům lahodí velké kozy.)

Něco vám řeknu: Kdybych se měl živit psaním básniček, tak bych raději dělal dlaždiče. Dovedete si představit, že ten canc musí mít rytmus, musí mít rým, musí mít smysl? Má vůbec ten nesmysl, který právě čtete nějaký smysl?

Tím historie začala,
neb královna se nas-šťvala,
padáka dala Sněhurce,
předtím zavřela ji v komůrce,
kde měla vyčkat rána,
až otevře se hradní brána.
Komůrka to byla chudá nevelká,
Dokonce postrádal i hajzlík prkénka.

Je chvíle, zvaná svítání,
určená k ze spánku se probrání.
Slunce na své pouti vzhůru chvátá.
To je ta chvíle rozevlátá,
Kdy rozespalá ruka kradí
probuzeného ptáka hladí.
Leč doberme se poznání,
že k čurání je to nutkání.
Toť chvíle, kdy cvakla hradu brána
a Sněhurka vyběhla stráží hnána.

V pravdě nad kuropění
vhodnější čas není
k vyhnání ze svého panství
vzporné holky do vyhnanství.
Bosá, v bídne suknicí,
Sněhurka vpředu, vzadu četníci,

vzpuřně vystrčenou bradu,
vyklouzla kvapně z hradu.

Hle, již v rosné trávě je ji vidět,
za svůj ladný krok nemusí se stydět,
nejde, neběží, skotačí,
nevadí jí trní ani bodláčí.

Přes hory přes doly
bujará píseň jásavě hlaholí,
již zpívá si mladistvá panenka,
poupátky prsů vzdouvá se halenka,
jež halí její vnady.

Jsou malé zatím, leč jsou tady,
a zatím co svou příští krásu tají
zrají, věru zrají, zrají!

Můžete ji vidět hravě,
Jak jí nožky tančí v trávě,
A její něžné vnady
K ní patří jak růže do zahrady.
Jen tušíme, že zakrátko
Objeví se princátko,,
Které ihned ruče
Strhne ji k sobě do náruče.

Řekli jsme, že skotačí
přes trní i bodláčí.
necítí ani špetku strachu
do chvíle než zvíme, že snědla miskou hrachu,
čímž přivodil se konec písně,
neb upadla do těžké tísně.
ruče tedy sedla si,
přimhouřila oči, a prdla si.
Však ne tak, jak prdí smrtelníci
nýbrž s úsměvem v růžovoučké líci
a její černá prdelka
mňoukala jak veverka.

Jedno je dlužno říci:
Že na začátku byli trpaslíci.
I oni zde jakous roli hrají,
neb to rovněž mají
ať stojící či nestojící
sotva žízaličky zvící.
Ten nejstarší z nich ji zřel
a zůstal jí koukat na hrdel.
Není zde chyb a zmatků,
vždyť říká se: „Až do hrdel a statků.“
Nuž řekněme si nevesele,
že lze hledět i do hrdele.